

TAKÁCS MÁRIA (ARIAMTA)

Tavaszi szerelem

Csillog a pára a hús aszfalton
Rám ragyog fénye a fáradt napnak
Csendesen árad a víz a parton
Ellen nem áll már az áradatnak

Érzem most a tavasz lüktetését
És vérem forr majd egyre csak hajszol
Látni nem jó mások csüggedését
Hív a tavasz a szerelem így szól

Jöjj és ne törődj már semmi mással
Legyen ez a nap csak a tiétek
Adjál szerelmet odaadással

Érezd azt hogy mennyire szeretnek
Álmodozás tavasz és szerelem
Látod ez igazi veszedelem

Hajózz ki...

Hajózz ki velem most a tenger vizére,
Hol békésen ringatózhat csónakunk,
Hajózz ki velem az öröm szigetére,
Legyen hát végre egy békés hónapunk.

Hajózz ki velem, sohase törődj mással,
Az álmaidat ne add fel, kedvesem,
Érintsd meg szívem, kérlek, egy pillantással,
Hajózz ki velem, és nézz rám kedvesen.

Ott kint, messze a távolban, ketten leszünk,
Nem érhet bennünket soha csalódás,
A boldogság tengerébe beleveszünk,

És hullámaival lágyan ölelkezünk,
Mi ketten, szerelmesen, és senki más,
Hisz' nem múlhat el már soha a szerelmünk.

Édesapám

Könnyeimmal küszködök
Még mindig, azóta is
Testemben a vérkörök
Futnak, mint sok galaxis,
Nem tudok megnyugodni,
Lelkem forrón háborog,
Nem tudom megérteni,
Miért te, s könnyem csorog.
Elmúlt negyvenkét éve,
Hogy elmentél, nagyon fáj,
S lelked, mint sugárkéve,
Lelkembe mar, vés és váj.
S kezemet szívemre téve,
Érzem, itt lüktetsz szívtájt.

Anyaság

Hirtelen megdobbant a szívem,
És hevesebben kalapált.
Nem tudtam, de mégis éreztem,
Egy csöpp kis élet hazatalált.

Éreztelek, hallottalak,
Bár létezésed még nem tudtam,
Úgy, ahogy megálmodtalak,
S gondolatban megtisztultam.

Bennem ringatózott egy élet,
Meleg, védelmező burokban.
Várva édes születésed
Testi-lelki kapcsolatban.

Az én testemből táplálkoztál,
Gondjaimban osztozkodtál,
Ha nevettem, te is kacagtál,
Véreből a vérem voltál.

Ahogy megfogantál, óvtalak,
Méhem mélyén tápláltalak,
Vártam azt a pillanatot,
Hogy végre megláthassalak.

Már felnőtt vagy és édesapa,
A köldökzsinórt rég elhagytad,
De semmi sem tépheti szét a
Láthatatlan anyafonalat.

Költészet

Képek és gondolatok
Ölelnek körbe rímekkel
Lelkem rebben – én vagyok
Tele ritmusos színekkel
És köröttem felvillan
Száz és ezer angyali kép
Zümmögnek verslábak még
Eszmények – literatúra
Te mindig örök maradsz!

Szociális temetés

Csak ketten voltak. Gyermekük sajnos nem születhetett,
A szeretet volt a harmadik, ki velük élhetett.
Hetven hosszú, csodálatos év, mit együtt tölthettek,
És házasságot is már újból, másodszor köthettek.
Kéz a kézben, boldogan, és mindig nagy megértésben,
Kisebb viták mellett, szeretetben, egyetértésben,
Egymást féltve, óvva, és mindig kedvesen becézve,
Az élet kemény dolgaival daccal szembenézve,
Fogták egymás kezét, még azon a napon is, némán,
Amikor a halál bekopogott az ajtófélfán,
Még akkor is, ott is, csak egymásra figyeltek csendben,
Csak ők ketten, egy szív, egy lélek, egy álom két testben.

Nézték egymást hangtalanul, fáradt, öreg szemekkel,
Nem beszéltek, de pillantásuk felért egy beszédvel.
Mi lesz veled, kedvesem, ha már nem leszek melletted,
Ha nem fogom a kezéd, ha nem hajtod rám a fejed,
Ha ráncaidat többé már meg nem simogathatom,
Ha gondjaidban, örömdben nem osztozkodhatom,
Ha remegő kezemmel megfáradt kezéd nem fogom,
És elmúlt, csodás éveinkről már fentről álmodom.

És elment... de szeme tükrében ott ragyogott a fény,
Magával vitte az álmokat, nem maradt, csak remény,
Hogy egyszer majd, még, ott fenn, az örök boldogság útján
Egymásra találnak a szeretet hullámvasútján.
De a szörnyű jelen, a zord valóság felébreszti,
Kis nyugdíját számolgatva ráncos kezét tördeli,
Mi lesz velem, mi lesz a papával, el kell temetni,
De ennyi pénzből hogyan lehet kegyeletet venni.

Amit tudott, mindent megtett, megmosdatta hű párját,
Elővette, tisztította, ráadta szép ruháját,
Becézgette lágy szavakkal, legalább ennyi legyen,
Hiszen papot sem hívhat ő, mert itt maradt, szegényen.
Elmormolja imáját, és kezét összekulcsolja,
Isten áldjon meg, kedvesem, ez utolsó sóhaja.
Fogja az ásót, mit kezébe adtak, és nem érti,
Milyen világban élünk, hova jutottunk, ezt kérdi.

Jaj, papa, jaj, én ezt nem tudom így végigcsinálni,
Hiszen nem tudom a sírodat egyedül kiásni.
Nem tudom a koporsódat a vállamra felvenni,
És a sírodhoz, kedvesem, egyedül elcipelni.
Nem tudom, hisz erőm már fogytán, lassan az is elhagy,
Szégyellem, nem bírom, de ne hidd, kedvesed cserbenhagy.
Fogta a virágot, kezét párja kezébe tette,
Lehunyta párás szemét, és ő is elment örökre...

Szerelem

Egyszerű? Bonyolult? Érzelem!
Szeretem? Tán mégse szeretem?
Hiányzik, ha nincs mellettem?
De jó, hogy megismerhettem!
Miért kellett rátalálnom?
És nap mint nap vele hálnom?
Miért nem bújhatok bele?
Egy lehessen teljesen velem!
Miért igen, és miért nem?
Mondd, mit jelent a szerelem?
Egyszerű! Vad harcok és béke,
Egymás nélkül, egymással végre,
De kérlek, sose legyen vége...